

DÉLMAGYARORSZÁG

Szerkesztőség Kárász-utca 9.

Nappali-telefon 305.
Éjjeli-telefon 10—83.

ELŐFIZETÉSI ÁR SZEGEDEN

egész évre . K 24— félévre . . K 12—
negyedévre K 6— egyhónapra K 2—
Egyes szám ára 10 fillér.

ELŐFIZETÉSI ÁR VIDÉKEN

egész évre . K 28— félévre . . K 14—
negyedévre K 7— egyhónapra K 2.40
Egyes szám ára 10 fillér.

Kiadóhivatal Kárász-utca 9.

Kiadóhivatali-telefon . . 305.
Kiadó telefonja 81.

Szeged, 1913.

II. évfolyam 87. szám.

Kedd, április 15.

Hogyan készítenek sugárutat.

Régi elhatározás, egyben megkésett kiépítés ténye szerepel a Kossuth Lajos-sugárutnál is, amely pedig a leghatalmasabb városi sugárutunk. Ennek a fő közlekedési vonalunknak kiépítése is a többi városi művek sorsára jutott.

Ennek a hatalmas sugárutnak kiépítését megkezdettük még 1911-ik évben. Nagy nehezen a két körut közötti szakasz nagymérvű közlekedési nehézségek után kiépült. Mérnökségünk 1912-ik évi kövezési programba fölvette a Nagyköruttól a Damjanich-utcaig lenyúló szakasz kiépítését.

Bizottság és tanácsi vélemények és előterjesztések alapján a közgyűlés is elfogadta a javaslatot, de kiviteli terv nélkül, mert még akkor nem készítette el azt a mérnökség.

Elvben kivolt mondva, hogy jobb és bal oldalon készül 6—6 méteres szélességű gyalogjárda, azután mellette jobbról és balról 8—8 méteres kockakövezet kocsit, azután mellette két oldalt 2—2 méteres szélességű fölemelt aszfalt-járda és a sugárut közepén 6 méter szélességben helyeztetik el a közuti villamos vasutársulat kettős vágánya.

A közgyűlési határozatban a sugárut ily méreteken való kiépítése kilett mond-

va, de kiviteli tervet a mérnökség 1912. márciusig nem készített.

A sugárutnak ily tervezet szerint való kiépítése teljesen elűtött a sugárutnak a két körut között előző évben, vagyis 1911-ik évbéli kiépítési módjától.

Amint tehát a közgyűlés elhatározta az 1912-ik évben a kiépítés folytatását, t. i. annak 16 méter szélességben való kikövezését, a kövezésre nézve az árlejtést meg is tartotta: s a vállalatot Kissebesi bányarészcsevénytársaságnak át is adta.

Hatóságunk és mérnöki hivatalunk azután ismét gondolt egyet, megváltoztatva a kettős kövezettel kiépítendő műút megalkotását s készített a mérnökség 40,000 koronával költségesebb tervet a 2 gyalogjáró 5—5 méter szélességű, utána a sugárut mind a két oldalán 6.60—6.60 méter szélességű aszfalt uttal, mely villamos vasut közlekedési vonalául fog szolgálni, azután jobb és bal oldalon 2.40 méter szélességű gyalogaszfalt ut, a közepén 10 méter szélességű bazalt kocka kövezet ut készítésével.

Igy akarja most kiépíteni a mérnökség és a város tanácsa a Kossuth Lajos-sugárutat.

Az eredeti elhatározásnál 40,000 korona több költséggel és a Kissebesi bányarészcsevénytársaságnak kiadott kövezésből 80,000 koronával még többbe kerül.

E határozat ellen birtokon belül, Sze-

ged város polgármesteréhez még 1912. július 13-án 4660. szám alatt felebbezést nyújtottam be, tudomásom szerint még ez a felebbezés nincs elbírálva, — most már érthetetlennek tartom, folyó évi április hó 14-én mérnöki jelentésre hozott ama tanácsi határozatot, hogy a villamos vasut sineinek áthelyezését 3 nap alatt követeli, ellenesetben legsúlyosabb pénzbírsággal fogja büntetni.

Vajjon a város tanácsa vagyoni felelősséget vállal-e, ha most a vasutársulat a költséges sín áthelyezéseket eszközli s ha a minisztérium megsemmisíti a 384—1912. számú közgyűlési határozatot s visszahe-lyezését rendeli el a sineknek?!

De azután még van egy fontosabb része ennek az ügynek, az, hogy a 384/1912. számú közgyűlési határozattal elfogadott terv kettős aszfaltozási utvonalat készít a sugárutnak ép ama vonalán, ahol esetleg pár év múlva a végleges kettős csatornázási hálózat fog kiépülni, — vajjon miként fogja a város tanácsa Szeged város közönségét az okozandó kettős költség többletért?!

Nincs tudomásom, hogy a 4660/1912. számú felebbezés el van-e intézve, — de ha még nem volna, csodálkozom a város tanácsának bátorságán, hogy a tegnapi tanácsülésen ily merész és nyaktörő határozathoz hozzájárult.

Pillich Kálmán.

A kacaj.

Írta: Leonid Andrejev.

Fél hétkor meg voltam róla győződve, hogy ő el fog jönni és átkozottul vidám voltam. Felöltöm gallérjának csak a felső kapcsa volt bekapcsolva, libeggett a hideg szélben. De én nem éreztem a hideget. Fejem büszkén volt háravetve és a diáksapka egészen a tarkómra volt húzva. Jóakarattal és vakmerően néztem az arra járó urakat, kihívóan és gyöngéden az asszonyokat, habár én már négy nap óta csak „ő” szerettem; de én fiatal voltam és a szívem olyan gazdag, hogy nem tudok végleg közömbös lenni más asszonyok iránt. A járásom hirtelen volt, merész, lebegő.

Háromnegyed hétkor felöltömön már két gomb volt begombolva és én csak az asszonyokat néztem, de nem kihívóan, se gyöngéden, inkább áhítattal. Én csak azt az egyet kerestem — a többi vihetné volna az ördög. Csak zavartak engem valamely látszólagos hasonlatossággal és minden mozdulatomat bizonytalanlanná, rideggé és szabálytalanlanná tették.

Öt perccel hét előtt melegen lettem. Két perccel hét előtt kilelt a hideg. Pont hétkor meg voltam róla győződve, hogy ő nem fog eljönni.

Fél kilenckor én ábrázoltam a világ legszerencsétlenebb teremtesét. Felöltöm végig be volt gombolva, a gallérom fölállítva és a

sipka a kékre fagyott orromig lehúzva. Halántékomon a hajamat, meg a bajuszomat, meg a szempillámat fehérén lepte be a dér, a fogaim vacogtak egy kissé. Csoszogó járásom és hajlott hátam alapján egy még jó magabíró aggasztánnak nézhetek, aki valamely társaságból jövet, hazafelé tart.

És mindezt ő cselekedte! ő! Az ördög! Nem, azt nem: talán nem engedték őt el, vagy talán beteg, vagy meghalt. — Meghalt! — És én káromkodom.

*

— Jevgenie Nikolajevna is itt van ma, — mondotta a kollégám minden utógondolat nélkül. Ő nem tudhatta, hogy én Jevgenie Nikolajevnára vártam ebben a hidegben hét órától fél kilencig.

— A—ah! — feleltem elmésen és bensőmben fölkiáltott valami: — Az ördög . . .

— Itt — tehát Poloszovéknál. Poloszovék emberek, akiknél még sohasem voltam. De ma elmegyek oda.

— Signóre! — kiáltottam vidáman. — Ma karácsony van! Ma minden ember vidám! Legyünk mi is vidámak!

— De hogyan? — kiáltotta közbe szomorúan az egyik.

— De hol? — támogatta őt egy másik.

— Vegyünk jelmezeket és menjünk el mindenová, ahol csak társaság van együtt — határozottam én.

Ésők, ezek az érzésnélküli emberek,

igazán vidámak lettek. Kibáztak, ugráltak, énekeltek; hálások voltak és megszámozták a pénzüket. És egy óra alatt összegyűjtöttük a város minden magányos, unatkozó diákját és amikor körénk ült tíz vidáman ugrándozó ördög, a fodrászhoz hajtottunk, aki egyszersmind jelmezeket kölcsönzött és megtöltöttük a boltját hidegséggel, ifiúsággal, meg nevetéssel. Nekem valami komor és szép kellett, aminek előkelően szomorú színezete van és én kértem:

— Adja nekem egy spanyol grand jelmezt.

Bizonyára egy igen hosszú grand volt: mert én a fejem bubáig belefértem a ruhájába és már úgy éreztem magamat, mintha tágas terembe zártak volna, ahol egy lélek sincs. Amikor kibontakoztam a jelmezből, másikat kértem.

— Nem akar talán egy bohócot? tarka, kis csengettyűkkel?

— Bohócot! — kiáltottam fölhaborodva.

— Akkor talán egy banditát! Ilyen kappal, meg törrel.

— Törrel? — Ez illett a hangulatomhoz. Csakhogy, sajnos, a bandita, akinek a ruháját ideadták, még nem volt nagykorú. Bizonyára egy zuhlott nyolc éves lurkó volt. Kicsi kalapja, alig fedte a tarkómat és a bارسony nadrágocskából úgy kellett, hogy kihuzzanak, mint valami csapdából. Az apród hasznavehetetlen volt, — foltos, mint egy tigris. A szerzés — tele volt lyukakkal.